

— професоръ въ медицинската академия; въ музиката повече самоукъ, ако не се сѣмтатъ упжтванията, които въ форма на приятелски беседи, е получавалъ отъ Балакирева. Б. е единъ отъ яркитѣ представители на групата „петторка“ — „младата руска школа“, чиито творения не издаватъ дилетантско-компонистъ. Макарь неговата музика да има известни елементи на интелектуализъмъ, и да е повече отражение на знание и умѣние, отколкото плодъ на непосредствено вдъхновение и чисто творчество, съ своитѣ красиви, самобитни руски теми, разработени също тъй самобитно, тя прави силно впечатление. Неговитѣ „Скици отъ степитѣ на Мала-Азия“, както и нѣкои сцени отъ „Князь Игорь“, сж извънредно интересни въ теми, разработка и инструментация. Операта му „Князь Игорь“ е едно отъ ценнитѣ творения на руската оперна музика, довършена отъ Римски Корсаковъ и Глазуновъ. Освенъ горнитѣ творения, Б. е писалъ три симфонии — (едната недовършена), камерни и клавирна музика.

Борони, Антонио — Boroni, Antonio — плодовитъ оперенъ компонистъ, род. 1788 въ Римъ, умр. декемв. 1792 с. т., ученикъ на Патеръ Мартини, директоръ и компонистъ на италианската опера въ Дрезденъ, капелмайсторъ на херцога въ Шутгартъ и, най-после, такъв на църквата „Св. Петъръ“ въ Римъ. Компониралъ около 20, предимно комически, опери: „Александъръ въ Армения“, „Модата“, „Карнавалъ“ и др..

Бортнявизъ, Сергей Едуардовичъ — компонистъ, род. 28 февр. 1877 въ Харьковъ, учител при Лядовъ и Ядасонъ, Райзенауеръ и Пиути въ Лайпцигската консерватория, следъ свършването на която е билъ, за малко време, учител въ Клиндвортъ-Шарвенковата консерватория въ Берлинъ; въ последно време живѣе въ Виена. Композиции: симфоническа поема „Отело“, „Блѣнуване“ и „Балетна сюита“ за оркестъръ, 3 концерта за пиано и оркестъръ, единъ концертъ за пиано — само за лѣвата ръка (писанъ за едноръкия Виенски пианистъ Витегенцайнъ), по една соната за цигулка и виолончелъ съ пиано, една соната, етюди и много други пиеси за пиано, пѣсни.

Бортнянски, Димитрий Степановичъ — виденъ руски църковенъ компонистъ, род. 1755 въ Голуховъ (Черниговска губерния), умр. 7 окт. 1825 въ Петербургъ; 8 годишенъ, поради извънредно хубавия си гласъ, бива взетъ въ Придворната пѣвческа капела, дето Галупи е билъ 1764—1768 неговъ учителъ по теория; 11 годишенъ игралъ ролята на Алцеста въ операта на Раупаха, 1775 бива изпратенъ отъ Екатерина II да продължи въ Венеция занятията си при Галупи. Въ Венеция Б. написва 2 опери, играни едната тамъ, другата — въ Модена. 1779 се връща въ Петербургъ, и бива назначенъ придворенъ капелмайсторъ, а отъ 1796 директоръ на Придворната пѣвческа капела. Б. съставя една важна страница въ историята на руската църковна музика. Неговитѣ творения сж пропити съ истинско религиозно чувство, неговитѣ духовни концерти отразяватъ едно голямо майсторство, но, макарь и да има въ тѣхъ доволно руски народенъ духъ, тѣ стоятъ подъ знака на силно италианско влияние. Значението на Б. е и въ неговитѣ приложения на старитѣ напѣви — за хоръ. Той е първия, който обръща погледъ къмъ тѣхъ — за създаване на националенъ руски духовно музикаленъ стилъ. Макарь и да измѣни въ нѣкои мѣста мелодията на напѣвитѣ, неговитѣ приложения за хоръ на такива сж ценни като начало. Творби: 35 концерта, отъ които 10 духовни (еднохорниятъ „Скажи ми Господи, кончину мою“ — съ най-голяма художествена ценностъ), „Херувимски“, (петата и седмата — класически по своята красота), както една тригласна литургия и 23 други пѣснопѣния за 4 гласенъ хоръ, 3 опери и единъ малкъ брой инструментални нѣща.

Боси, Енрико Марко — Bossi, Enrico Marco — значителенъ компонистъ и отличенъ виртуозъ — органистъ, род. 25 апр. 1861 г. въ Салѳ, умр. при морско пътуване 20 февр. 1925, ученикъ на Понкиели и Доминиети въ Миланската консерватория, органистъ на „Дома“ въ Комо, преподавателъ въ Неаполската консерватория, директоръ на консерваторията „Бенедето Марчело“ въ Венеция, директоръ на музикалния лицей въ Болоня и, най-после, директоръ на музикалното училище